ISSN 1725-5139

Dziennik Urzędowy L 322

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

9 grudnia 2009

Spis treści

I *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 1197/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2115/2005 wprowadzające program odbudowy zasobów halibuta grenlandzkiego w ramach Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku** 1

DYREKTYWY

★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/139/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych** [1] 3

II *Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa*

DECYZJE

Rada

2009/904/WE:

★ **Decyzja Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie stanowiska Wspólnoty Europejskiej w odniesieniu do renegocjowanego układu monetarnego z Republiką San Marino** 12

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 3 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

III *Akty przyjęte na mocy Traktatu UE*

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

★ **Decyzja ramowa Rady 2009/905/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie akredytacji dostawców usług kryminalistycznych wykonujących czynności laboratoryjne** 14

V *Akty przyjęte od dnia 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu EURATOM*

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA JEST OBOWIĄZKOWA

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1198/2009 z dnia 8 grudnia 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 17

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1199/2009 z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1159/2009 ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2009 r. 19

2009/906/WPZiB:

★ **Decyzja Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH)** 22

2009/907/WPZiB:

★ **Decyzja Rady 2009/907/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii** 27

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA NIE JEST OBOWIĄZKOWA

2009/908/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. ustanawiająca środki wykonawcze do decyzji Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady oraz dotycząca przewodnictwa w organach przygotowawczych Rady** 28

PL

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1197/2009

z dnia 30 listopada 2009 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2115/2005 wprowadzające program odbudowy zasobów halibuta grenlandzkiego w ramach Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2115/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. [1] wdraża program odbudowy zasobów halibuta grenlandzkiego przyjęty przez Organizację Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (zwaną dalej „NAFO").

(2) Na 29. dorocznym posiedzeniu we wrześniu 2007 r. NAFO przyjęło szereg zmian do tego programu odbudowy zasobów. Zmiany te odnoszą się do wzmocnionych środków dotyczących sprawozdawczości z połowów oraz dodatkowych środków kontroli wzmacniających inspekcje na morzu dla statków wpływających na obszar podlegający regulacji NAFO i wypływających z niego.

(3) Należy zatem zmienić rozporządzenie (WE) nr 2115/2005, aby wdrożyć zmiany do programu odbudowy zasobów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2115/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 5a*

Wpłynięcie na obszar podlegający regulacji NAFO

1. Statki rybackie, o których mowa w art. 5 ust. 1, mogą wpływać na obszar podlegający regulacji NAFO w celach prowadzenia połowów halibuta grenlandzkiego wyłącznie, jeżeli:

a) posiadają na pokładzie mniej niż 50 ton jakichkolwiek połowów; lub

b) stosują procedury określone w ust. 2, 3 i 4.

2. Jeżeli statek rybacki posiada na pokładzie połowy spoza obszaru podlegającego regulacji NAFO w ilości 50 ton lub więcej, na co najmniej 72 godziny przed wpłynięciem na obszar podlegający regulacji NAFO powiadamia on Sekretariat NAFO pocztą elektroniczną lub faksem o:

a) ilości połowów znajdujących się na pokładzie;

b) pozycji (długość i szerokość geograficzna), gdzie kapitan statku przewiduje rozpoczęcie połowów; oraz

c) przewidywanym czasie przybycia na tę pozycję.

3. Jeżeli wskutek powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, statek inspekcyjny sygnalizuje zamiar przeprowadzenia inspekcji, przekazuje on statkowi rybackiemu współrzędne punktu kontroli, w którym ma odbyć się inspekcja. Punkt kontroli znajduje się nie dalej niż 60 mil morskich od pozycji, gdzie kapitan statku rybackiego przewiduje rozpoczęcie połowów.

4. Statek rybacki, o którym mowa w ust. 2, może rozpocząć połowy w każdym z następujących przypadków:

[1] Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 3.

a) jeżeli otrzyma z Sekretariatu NAFO powiadomienie w tej sprawie;

b) jeżeli po przeprowadzeniu inspekcji zgodnie z ust. 3 poinformowany jest przez statek inspekcyjny o możliwości rozpoczęcia połowów;

c) jeżeli statek inspekcyjny nie rozpoczął inspekcji w ciągu trzech godzin od chwili przybycia statku rybackiego do punktu kontroli wyznaczonego zgodnie z ust. 3;

d) jeżeli do czasu wpłynięcia na obszar podlegający regulacji NAFO nie otrzyma z sekretariatu NAFO lub od statku inspekcyjnego powiadomienia, że statek inspekcyjny ma zamiar przeprowadzić inspekcję zgodnie z ust. 3.";

2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) ilości halibuta grenlandzkiego z okresu pięciu dni, włącznie z operacjami połowowymi o wyniku zerowym. Raport ten przekazuje się po raz pierwszy nie później niż przed końcem dziesiątego dnia po dacie wpłynięcia statku na wody podobszaru NAFO nr 2 i rejonów 3KLMNO;",

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Po otrzymaniu raportów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie przekazują je Komisji. Komisja niezwłocznie przekazuje raporty, o których mowa w ust. 1 lit. b), Sekretariatowi NAFO.

3. Jeżeli uznano, że połowy halibuta grenlandzkiego, notyfikowane zgodnie z ust. 2, wyczerpują 75 % kwoty przydzielonej państwom członkowskim, kapitanowie przekazują raporty, o których mowa w ust. 1 lit. b), co trzy dni.".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/139/WE

z dnia 25 listopada 2009 r.

w sprawie ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 93/34/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. w sprawie ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych [3] została kilkakrotnie znacząco zmieniona [4]. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy tę dyrektywę ujednolicić.

(2) Dyrektywa 93/34/EWG jest jedną ze szczegółowych dyrektyw dotyczących systemu homologacji typu WE, o którym mowa w dyrektywie Rady 92/61/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie homologacji typu dwu - lub trzykołowych pojazdów mechanicznych, zastąpionej dyrektywą 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych [5], i określa normy techniczne dotyczące projektowania i budowy dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych w odniesieniu do ustawowych oznaczeń. Te normy techniczne dotyczą zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich, mającego na celu umożliwienie stosowania procedury homologacji typu WE, o której mowa w dyrektywie 2002/24/WE, odnośnie do każdego typu pojazdu. W związku z tym przepisy dyrektywy 2002/24/WE odnoszące się do układów, części i oddzielnych zespołów technicznych w pojazdach stosuje się do niniejszej dyrektywy.

(3) W odniesieniu do ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody w zachowaniu przez poszczególne państwa członkowskie, na niedyskryminacyjnych zasadach, obowiązujących przepisów szczegółowych do celów stosowania przepisów ruchu drogowego, pod warunkiem że takie szczegółowe wymagania dotyczą użycia pojazdów i nie pociągają za sobą modyfikacji w konstrukcji pojazdów, które mogłyby utrudniać przyznanie pojazdom przyjętej przez Wspólnotę homologacji typu pojazdu.

(4) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku II część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszą dyrektywę stosuje się do ustawowych oznaczeń wszystkich typów pojazdów, o których mowa w art. 1 dyrektywy 2002/24/WE.

Artykuł 2

Procedurę udzielania homologacji typu WE części w odniesieniu do ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych oraz warunki określające swobodny przepływ takich pojazdów są określone w rozdziałach II i III dyrektywy 2002/24/WE.

---

[1] Dz.U. C 77 z 31.3.2009, s. 41.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 18 listopada 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 listopada 2009 r.

[3] Dz.U. L 188 z 29.7.1993, s. 38.

[4] Zob. załącznik II część A.

[5] Dz.U. L 124 z 9.5.2002, s. 1.

Artykuł 3

Zmiany niezbędne w celu dostosowania do postępu technicznego wymagań określonych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2 dyrektywy 2002/24/WE.

Artykuł 4

1. W odniesieniu do dwu- lub trzykołowych pojazdów spełniających wymogi określone w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie nie odmawiają przyznania homologacji typu WE lub nie zakazują rejestracji, sprzedaży lub dopuszczenia do ruchu takiego pojazdu, z przyczyn związanych z ustawowymi oznaczeniami.

2. Państwa członkowskie odmawiają homologacji typu WE wszelkich nowego typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych, które nie spełniają wymogów określonych w niniejszej dyrektywie, z przyczyn związanych z ustawowymi oznaczeniami.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Dyrektywa 93/34/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II część A, zostaje uchylona, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku II część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza dyrektywa jest stosowana od dnia 1 czerwca 2010 r.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 listopada 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BUZEK	Å. TORSTENSSON
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

WYMOGI W ODNIESIENIU DO USTAWOWYCH OZNACZEŃ DWU- LUB TRZYKOŁOWYCH POJAZDÓW SILNIKOWYCH

1. OGÓLNE

1.1. Wszystkie pojazdy muszą być zaopatrzone w tabliczkę i oznaczenia opisane poniżej. Tabliczka i oznaczenia muszą być przytwierdzone do pojazdu przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela.

2. TABLICZKA ZNAMIONOWA PRODUCENTA

2.1. Tabliczka znamionowa producenta, której przykład pokazany jest w dodatku 1, musi być trwale przytwierdzona w łatwo dostępnym miejscu do części pojazdu niewymienialnej w trakcie użytkowania pojazdu; tabliczka musi być łatwa do odczytania i musi zawierać w nieusuwalnej formie następujące informacje w następującym porządku:

2.1.1. nazwę producenta;

2.1.2. znak homologacji typu WE określony w art. 8 dyrektywy 2002/24/WE;

2.1.3. numer identyfikacyjny pojazdu (VIN);

2.1.4. statyczny poziom dźwięku: … dB(A) … obr./min.

2.2. Znak homologacji typu WE zgodnie z wymogiem z ppkt 2.1.2, wartość statycznego poziomu dźwięku i liczba obr./min zgodnie z wymogami z ppkt 2.1.4 nie wchodzą w zakres homologacji typu WE części w odniesieniu do ustawowych oznaczeń. Informacje te jednak muszą być przytwierdzone do pojazdów wszystkich typów, które zostały homologowane.

2.3. Producenci mogą dołączyć dodatkowe informacje poniżej lub obok obowiązkowych oznaczeń, ale poza jasno wyznaczonym prostokątem, który może zawierać tylko informacje wymagane zgodnie z ppkt 2.1.1–2.1.4 (zob. dodatek 1).

3. NUMER IDENTYFIKACYJNY POJAZDU

Numer identyfikacyjny pojazdu składa się ze ściśle określonej kombinacji znaków wyznaczonych dla każdego pojazdu przez producenta. Znak ten umożliwia jednoznaczną identyfikację pojazdu poprzez producenta – bez potrzeby weryfikacji dodatkowych informacji – przez okres 30 lat. Identyfikacja musi spełniać następujące wymagania:

3.1. numer identyfikacyjny pojazdu musi znajdować się na tabliczce znamionowej producenta. Musi być wybity lub wytłoczony w sposób niepodatny na starcie lub zniekształcenia na nadwoziu lub ramie pojazdu w łatwo dostępnym miejscu, musi znajdować się po prawej stronie pojazdu;

3.1.1. numer identyfikacyjny pojazdu musi składać się z trzech części, jak wskazano poniżej:

3.1.1.1. pierwsza część składa się z kodu producenta pojazdu, umożliwiającego identyfikację producenta. Kod musi składać się z trzech znaków (liter lub cyfr) wydanych przez powołane do tego instytucje w kraju, w którym producent jest zarejestrowany zgodnie z praktyką międzynarodowej agencji autoryzacji przy Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO). Pierwszy znak oznacza rejon geograficzny, drugi – kraj w obrębie tego rejonu, a trzeci – danego producenta. Jeśli producent wytwarza mniej niż 500 pojazdów rocznie, trzecim znakiem jest zawsze cyfra 9. W celu identyfikacji producenta instytucje wymienione powyżej wydają również trzeci, czwarty lub piąty znak do trzeciej części znaku identyfikacji pojazdu;

3.1.1.2. druga część składa się z sześciu znaków (liter lub cyfr), które opisują ogólne właściwości pojazdu (typ, wariant, a w przypadku motorowerów – wersję); każda właściwość może być przedstawiona za pomocą kilku znaków. Jeśli producent nie stosuje jednego lub więcej z tych znaków, pusta przestrzeń może zostać wypełniona literami lub cyframi, przy czym wybór pozostawia się producentowi;

3.1.1.3. trzecia część składa się z ośmiu znaków, z których cztery ostatnie muszą być cyframi, i w połączeniu z dwiema poprzednimi częściami umożliwia jasną identyfikację danego pojazdu. Każda niewykorzystana przestrzeń musi być wypełniona cyfrą 0 w celu uzyskania pożądanej całkowitej liczby znaków;

3.1.2. we wszystkich wypadkach, gdy jest to możliwe, numer identyfikacyjny pojazdu powinien mieścić się w jednej linii. Początek i zakończenie tej linii musi być oznaczone znakiem, który nie jest ani cyfrą arabską, ani literą alfabetu łacińskiego. Musi to być znak, którego pomylenie z jakąkolwiek taką cyfrą lub literą jest wykluczone;

W drodze wyjątku, z powodów technicznych numer ten może zajmować dwie linie, jednak w takim wypadku w żadnej z trzech części nie mogą występować przerwy, a początek i zakończenie obu linii muszą być oznaczone znakiem, który nie jest ani cyfrą arabską, ani literą alfabetu łacińskiego. Musi to być znak, którego pomylenie z jakąkolwiek taką cyfrą lub literą jest wykluczone.

Dopuszczalne jest także wprowadzenie określonego powyżej znaku w ramach samej linii, między trzema częściami numeru (ppkt 3.1.1).

Między znakami nie może występować przerwa.

4. ZNAKI

4.1. Do wszystkich oznaczeń opisanych w pkt 2 i 3 używa się liter łacińskich i cyfr arabskich. Litery łacińskie użyte w informacji opisanej w ppkt 2.1.1, 2.1.3 i pkt 3 muszą być wielkimi literami.

4.2. W numerze identyfikacyjnym pojazdu:

4.2.1. nie wolno używać liter I, O i Q, myślników, gwiazdek czy innych szczególnych znaków;

4.2.2. litery i cyfry mają następującą maksymalną wysokość:

4.2.2.1. 4 mm w przypadku znaków umieszczonych bezpośrednio na nadwoziu lub ramie czy innej tego typu części pojazdu;

4.2.2.2. 3 mm w przypadku znaków umieszczonych na tabliczce znamionowej producenta.

Dodatek 1

Przykładowa tabliczka znamionowa producenta

Przykład pokazany poniżej nie zawiera rzeczywistych informacji z tabliczki znamionowej producenta i nie przedstawia rzeczywistych wymiarów tablicy, cyfr czy liter. Jest to tylko przykład.

Dodatkowe informacje określone w ppkt 2.3 mogą być wprowadzone poniżej lub z boku informacji podanej w poniższym prostokącie.

STELLA FABBRICA MOTOCICLI
e3 5364
3 G S K L M 3 A C 8 B 1 2 0 0 0 0
80 dB(A) — 3 750 rev/min

Legenda:

W powyższym przykładzie tabliczki pojazd został wyprodukowany przez „Stella Fabbrica Motocicli" i otrzymał homologację typu we Włoszech (e3) pod liczbą 5364.

Znak identyfikacyjny pojazdu (3GSKLM3AC8B120000) przekazuje następującą informację:

— pierwsza część (3GS):

  — 3: rejon geograficzny (Europa),

  — G: kraj w obrębie rejonu geograficznego (Niemcy),

  — S: producent (Stella Fabbrica Motocicli),

— druga część (KLM3AC):

  — KL: typ pojazdu,

  — M3: wariant (nadwozie pojazdu),

  — AC: wersja (silnik pojazdu),

— trzecia część (8B120000):

  — 8B12: identyfikacja pojazdu i kombinacja dwóch pozostałych części znaku identyfikacyjnego,

  — 0000: niewykorzystana przestrzeń, która została wypełniona cyfrą 0 w celu uzyskania całkowitej liczby wymaganych znaków.

Statyczny poziom dźwięku wynosi 80 dB(A) przy 3 750 obr./min.

Dodatek 2

Dokument informacyjny dotyczący ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych danego typu

(Załącznik do wniosku o homologację typu WE części, jeśli wniosek ten jest przedkładany oddzielnie od wniosku o homologację typu WE pojazdu)

Zamówienie nr (wyznaczone przez wnioskodawcę): .....

Wniosek o homologację typu WE części dla ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych zawiera informacje określone w załączniku II część I sekcja A do dyrektywy 2002/24/WE w następujących punktach:

— 0.1,

— 0.2,

— 0.4–0.6,

— 9.3.1–9.3.3.

Dodatek 3

Nazwa urzędu

Świadectwo homologacji typu WE części dla ustawowych oznaczeń dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych danego typu

MODEL

Sprawozdanie nr ..... wydane przez serwis techniczny ..... dnia .....

Homologacja typu WE części nr: ..... Przedłużenie nr: .....

1. Znak fabryczny lub nazwa pojazdu: .....

2. Typ pojazdu: .....

3. Nazwa i adres producenta: .....

.....

4. Nazwa i adres przedstawiciela producenta (jeśli występuje): .....

.....

5. Data przedłożenia pojazdu do testu: .....

6. Udzielenie/odmowa przyznania homologacji typu WE części ([1]):

7. Miejsce: .....

8. Data: .....

9. Podpis: .....

([1]) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(o której mowa w art. 5)

Dyrektywa Rady 93/34/EWG (Dz.U. L 188 z 29.7.1993, s. 38)	
Dyrektywa Komisji 1999/25/WE (Dz.U. L 104 z 21.4.1999, s. 19)	
Dyrektywa Komisji 2006/27/WE (Dz.U. L 66 z 8.3.2006, s. 7)	Tylko art. 2 i załącznik II

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania

(o których mowa w art. 5)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
93/34/EWG	14 grudnia 1994 r.	14 czerwca 1995 r.
1999/25/WE	31 grudnia 1999 r.	1 stycznia 2000 r. (*)
2006/27/WE	31 grudnia 2006 r. (**)	—

(*) Zgodnie z art. 2 dyrektywy 1999/25/WE:

„1. Z mocą od dnia 1 stycznia 2000 r. państwa członkowskie nie mogą, z przyczyn odnoszących się do ustawowych oznaczeń:

— odmawiać wydania homologacji typu WE w odniesieniu do pojazdów dwu- lub trzykołowych,

— zakazywać rejestrowania, sprzedaży lub wprowadzania do eksploatacji pojazdów dwu- lub trzykołowych,

jeżeli ustawowe oznaczenia spełniają wymogi dyrektywy Rady 93/34/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą.

2. Z mocą od dnia 1 lipca 2000 r. państwa członkowskie odmawiają udzielania homologacji typu WE w odniesieniu do wszelkich typów dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych, z przyczyn odnoszących się do ustawowych oznaczeń, w wypadku gdy wymogi dyrektywy Rady 93/34/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, nie są spełnione.”.

(**) Zgodnie z art. 5 dyrektywy 2006/27/WE:

„1. Z mocą od dnia 1 stycznia 2007 r. w odniesieniu do dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych, spełniających wymogi określone odpowiednio w dyrektywach […], 93/34/EWG, […], zmienionych niniejszą dyrektywą, państwa członkowskie, z przyczyn związanych z przedmiotem danej dyrektywy, nie odmawiają przyznania homologacji typu WE lub nie zakazują rejestracji, sprzedaży lub dopuszczenia do ruchu takiego pojazdu.

2. Z mocą od dnia 1 lipca 2007 r. państwa członkowskie, z przyczyn związanych z przedmiotem danej dyrektywy, odmawiają homologacji typu WE wszelkich nowego typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silników, które nie spełniają wymogów określonych odpowiednio w dyrektywach […], 93/34/EWG, […], zmienionych niniejszą dyrektywą.”.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 93/34/EWG	Dyrektywa 2006/27/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1, 2 i 3		art. 1, 2 i 3
art. 4 ust. 1		—
—	art. 5 ust. 1	art. 4 ust. 1
—	art. 5 ust. 2	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 2		art. 4 ust. 3
—		art. 5
—		art. 6
art. 5		art. 7
załącznik		załącznik I
—		załącznik II
—		załącznik III

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 26 listopada 2009 r.

w sprawie stanowiska Wspólnoty Europejskiej w odniesieniu do renegocjowanego układu monetarnego z Republiką San Marino

(2009/904/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 111 ust. 3,

uwzględniając zalecenie Komisji,

po konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Od daty wprowadzenia euro kwestie monetarne i kursowe leżą w kompetencji Wspólnoty.

(2) Do Rady należy określanie ustaleń koniecznych do prowadzenia negocjacji i zawierania układów dotyczących kwestii reżimu monetarnego lub kursowego.

(3) W dniu 29 listopada 2000 r. Republika Włoska zawarła, w imieniu Wspólnoty, układ monetarny z Republiką San Marino.

(4) W swoich konkluzjach z dnia 10 lutego 2009 r. Rada zaprosiła Komisję do przeprowadzenia przeglądu funkcjonowania obowiązujących układów i do rozważenia możliwości podniesienia pułapów emisji monet.

(5) W komunikacie zatytułowanym „Sprawozdanie z funkcjonowania układów monetarnych zawartych z Monako, San Marino i Watykanem" Komisja stwierdza, że układ monetarny z San Marino w obecnie obowiązującym brzmieniu wymaga zmian zmierzających do zapewnienia bardziej konsekwentnego traktowania w stosunkach między Wspólnotą a państwami, które zawarły z nią układy monetarne.

(6) Należy zatem możliwie jak najszybciej renegocjować układ monetarny z Republiką San Marino tak, aby nowy reżim wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., jednocześnie z wejściem w życie nowych reguł określających zasady wprowadzania do obiegu monet euro, ustanowionych przez zalecenie Komisji z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych rewersów i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu [1], zatwierdzone przez Radę w jej konkluzjach z dnia 10 lutego 2009 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W najbliższym możliwym terminie Republika Włoska powiadamia Republikę San Marino o konieczności wprowadzenia zmian w obecnie obowiązującym układzie monetarnym pomiędzy Republiką Włoską, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, oraz Republiką San Marino (zwanym dalej „układem"), proponując renegocjację stosownych postanowień układu.

Artykuł 2

W toku ponownych negocjacji układu z Republiką San Marino Wspólnota dąży do wprowadzenia następujących zmian:

[1] Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 52.

a) Układ jest zawarty pomiędzy Wspólnotą a Republiką San Marino. Tekst układu jest tekstem ujednoliconym dotychczas obowiązującego układu wraz z wprowadzonymi zmianami.

b) Republika San Marino zobowiązuje się do podjęcia wszelkich odpowiednich środków, za pomocą transpozycji bezpośredniej lub, ewentualnie, działań równoznacznych, w celu:

— stosowania wszelkich odpowiednich przepisów prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie bankowości i finansów, w szczególności przepisów odnoszących się do działalności i nadzoru danych instytucji,

— stosowania wszelkich odpowiednich przepisów prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zapobiegania praniu pieniędzy, oszustwom oraz fałszowaniu pieniędzy (w formie gotówki i bezgotówkowych środków płatniczych), a także dotyczącego medali i żetonów oraz wymogów sprawozdawczości do celów statystycznych.

Republika San Marino zapewnia wdrożenie na swoim terytorium wszelkich odpowiednich przepisów prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie bankowości i finansów przed dniem 1 stycznia 2015 r. Układ zawiera załącznik określający szczegółowo terminy podjęcia takich środków.

c) Metoda określania pułapów emisji monet euro Republiki San Marino ulega zmianie. Nowy pułap obliczony jest przy użyciu metody polegającą na kombinacji części stałej, służącej zapobieganiu nadmiernej spekulacji monetami San Marino na rynku numizmatycznym poprzez zaspokojenie popytu na rynku kolekcjonerów monet, z częścią zmienną, obliczaną jako średnia emisji monet w przeliczeniu na jednego mieszkańca w Republice Włoskiej w roku (n–1) pomnożona przez liczbę mieszkańców Republiki San Marino.

d) Celem monitorowania postępów we wdrażaniu układu powołany jest wspólny komitet. W jego skład wchodzą przedstawiciele Republiki San Marino, Republiki Włoskiej, Komisji oraz EBC. Komitet ma uprawnienia do corocznej adaptacji części stałej w celu uwzględnienia inflacji oraz ewolucji na rynku kolekcjonerów. Decyzje komitetu podejmowane są jednomyślnie. Wspólny komitet uchwala swój regulamin.

e) Mennicą, która bije monety euro Republiki San Marino, jest Instituto Poligrafico e Zecca dello Stato. Republika San Marino ma jednak prawo wyboru, za zgodą wspólnego komitetu, innego wykonawcy spośród mennic w Unii Europejskiej wytwarzających monety euro. Do celów zatwierdzenia całkowitej wielkości emisji przez EBC liczba monet wyemitowanych przez Republikę San Marino dodawana jest do liczby monet emitowanych przez Republikę Włoską.

f) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyznacza się jako właściwy do rozstrzygania sporów, które mogą powstać na tle stosowania układu.

Jeżeli Wspólnota lub Republika San Marino uzna, że druga strona uchybiła zobowiązaniu wynikającemu z układu monetarnego, może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości wiąże strony, które podejmują konieczne środki służące wykonaniu wyroku w terminie określonym przez Trybunał Sprawiedliwości w jego wyroku. W przypadku gdy Wspólnota lub Republika San Marino nie podejmuje koniecznych środków służących wykonaniu wyroku w określonym terminie, druga ze stron może wypowiedzieć układ ze skutkiem natychmiastowym.

Artykuł 3

Negocjacje z Republiką San Marino w imieniu Wspólnoty prowadzą Republika Włoska i Komisja. Republika Włoska i Komisja są uprawnione do parafowania układu w imieniu Wspólnoty. EBC jest w pełni włączony w proces negocjacji a jego zgoda jest wymagana w sprawach należących do jego zakresu kompetencji. Republika Włoska i Komisja przedstawiają projekt układu Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu w celu uzyskania opinii.

Artykuł 4

Po parafowaniu układu, Komisja upoważniona jest do zawarcia układu w imieniu Wspólnoty, chyba że Komitet Ekonomiczno-Finansowy lub EBC jest zdania, że układ należy przedłożyć Radzie.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej, Komisji i EBC.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

J. BJÖRKLUND

Przewodniczący

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RAMOWA RADY 2009/905/WSiSW

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie akredytacji dostawców usług kryminalistycznych wykonujących czynności laboratoryjne

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 30 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Szwecji i Królestwa Hiszpanii [1],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój Unii jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; wysoki poziom bezpieczeństwa ma zostać zapewniony poprzez wspólne działanie państw członkowskich w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych.

(2) Cel ten ma zostać osiągnięty poprzez zapobieganie i zwalczanie przestępczości poprzez ściślejszą współpracę między organami ścigania w państwach członkowskich, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad i przepisów związanych z prawami człowieka, podstawowymi wolnościami i państwem prawa, na których opiera się Unia i które są wspólne dla państw członkowskich.

(3) Wymiana informacji i danych wywiadowczych na temat przestępczości i działalności przestępczej ma kluczowe znaczenie, aby organy ścigania mogły skutecznie zapobiegać przestępczości lub działalności przestępczej, wykrywać je i prowadzić dochodzenia w związku z nimi. Wspólne działanie w dziedzinie współpracy policyjnej na mocy art. 30 ust. 1 lit. a) Traktatu pociąga za sobą potrzebę przetwarzania istotnych informacji; przetwarzanie to powinno podlegać właściwym przepisom o ochronie danych osobowych.

(4) Zintensyfikowana wymiana informacji dotyczących dowodów kryminalistycznych oraz częstsze korzystanie z dowodów pochodzących z jednego państwa członkowskiego w procesach sądowych prowadzonych w innym państwie członkowskim podkreślają potrzebę ustanowienia wspólnych standardów dotyczących dostawców usług kryminalistycznych.

(5) Informacje będące wynikiem badań kryminalistycznych w jednym państwie członkowskim mogą obecnie budzić w innym państwie członkowskim niepewność co do sposobu postępowania z przedmiotem badań, stosowanych metod badawczych oraz sposobu interpretacji wyników.

(6) W punkcie 3.4 lit. h) planu działania Rady i Komisji służącego realizacji programu haskiego mającego na celu wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej [2] państwa członkowskie podkreśliły potrzebę zdefiniowania standardów jakości dla laboratoriów sądowych do 2008 r.

(7) Szczególnie ważne jest wprowadzenie wspólnych standardów dotyczących dostawców usług kryminalistycznych w przypadku wrażliwych danych osobowych, takich jak profile DNA i dane daktyloskopijne.

(8) Zgodnie z art. 7 ust. 4 decyzji Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej [3], państwa członkowskie stosują środki niezbędne do zagwarantowania integralności profili DNA udostępnianych lub przesyłanych innym państwom członkowskim celem porównania i zapewniają zgodność tych środków z normami międzynarodowymi, takimi jak EN ISO/IEC 17025 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcujących" (zwane dalej „EN ISO/IEC 17025").

[1] Dz.U. C 174 z 28.7.2009, s. 7.

[2] Dz.U. C 198 z 12.8.2005, s. 1.

[3] Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 12.

(9) Profile DNA i dane daktyloskopijne wykorzystywane są nie tylko w postępowaniu karnym, ale mają również kluczowe znaczenie przy identyfikacji ofiar, w szczególności ofiar katastrof.

(10) Akredytacja dostawców usług kryminalistycznych wykonujących czynności laboratoryjne jest ważnym krokiem w kierunku bezpieczniejszej i bardziej skutecznej wymiany danych kryminalistycznych w Unii.

(11) Akredytacji udziela ta krajowa jednostka akredytująca, która ma wyłączne uprawnienia do oceny, czy laboratorium spełnia wymagania ustanowione przez ujednolicone normy. Uprawnienia nadaje jednostkom akredytującym państwo. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu [1] zawiera szczegółowe przepisy dotyczące uprawnień krajowych jednostek akredytujących. Między innymi art. 7 tego rozporządzenia reguluje akredytację transgraniczną, w przypadkach gdy może być wymagana akredytacja jednostki akredytującej z innego kraju.

(12) Brak porozumienia co do stosowania wspólnej normy dotyczącej akredytacji badań dowodów naukowych jest niedociągnięciem, któremu należy zaradzić; konieczne jest zatem przyjęcie prawnie wiążącego aktu w sprawie akredytacji wszystkich dostawców usług kryminalistycznych wykonujących czynności laboratoryjne. Akredytacja daje niezbędne gwarancje, że czynności laboratoryjne prowadzone są zgodnie z właściwymi normami międzynarodowymi, zwłaszcza EN ISO/IEC 17025, jak również z innymi właściwymi wytycznymi mającymi zastosowanie.

(13) Niniejszy standard pozwala państwu członkowskiemu do nakładania wymogu – jeżeli taka jest jego wola – stosowania dodatkowych norm w zakresie działalności laboratorium podlegającego jego jurysdykcji krajowej.

(14) Akredytacja przyczyni się do wzrostu wzajemnego zaufania co do miarodajności stosowanych podstawowych metod analitycznych. Akredytacja nie określa natomiast, jaka metoda ma być zastosowana, a jedynie – że zastosowana metoda musi być właściwa do osiągnięcia zakładanego celu.

(15) Wszelkie działania prowadzone poza laboratorium nie są objęte niniejszą decyzją ramową. Na przykład nie są uwzględniane działania podejmowane na miejscu zdarzenia, na miejscu przestępstwa ani analizy kryminalistyczne wykonywane poza laboratoriami, ani też pobieranie od danej osoby danych daktyloskopijnych.

(16) Niniejsza decyzja ramowa nie ma na celu harmonizacji przepisów krajowych dotyczących sądowej oceny dowodów kryminalistycznych.

(17) Niniejsza decyzja nie ma wpływu na miarodajność, ustaloną zgodnie ze stosownymi przepisami krajowymi, wyników czynności laboratoryjnych dokonanych przed wprowadzeniem w życie niniejszej decyzji, nawet jeżeli dostawca usług kryminalistycznych nie był akredytowany na zgodność z EN ISO/IEC 17025.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Artykuł 1

Cel

1. Celem niniejszej decyzji jest zapewnienie, aby wyniki czynności laboratoryjnych prowadzonych przez akredytowanych dostawców usług kryminalistycznych w jednym państwie członkowskim były uznawane przez organy odpowiedzialne za zapobieganie przestępstwom, ich wykrywanie oraz ściganie za równie wiarygodne jak wyniki czynności laboratoryjnych prowadzonych przez dostawców usług kryminalistycznych akredytowanych na zgodność z EN ISO/IEC 17025 w jakimkolwiek innym państwie członkowskim.

2. Niniejszy cel zostaje osiągnięty poprzez zapewnienie, że dostawcy usług kryminalistycznych przeprowadzających czynności laboratoryjne uzyskają akredytację krajowej jednostki akredytacyjnej na zgodność z EN ISO/IEC 17025.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do czynności laboratoryjnych dających w efekcie:

a) profil DNA; oraz

b) dane daktyloskopijne.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej:

a) „czynność laboratoryjna" oznacza każde działanie podejmowane w laboratorium związane z ujawnianiem i zabezpieczaniem śladów na obiektach, a także badaniu, analizie i interpretacji dowodów kryminalistycznych, w celu opracowania opinii eksperckiej lub wymiany dowodów kryminalistycznych;

b) „wyniki czynności laboratoryjnych" oznaczają wszelkie wyniki analiz oraz interpretacje bezpośrednio z nimi związane;

c) „dostawca usług kryminalistycznych" oznacza dowolny podmiot, publiczny lub prywatny, wykonujący kryminalistyczne czynności laboratoryjne na wniosek właściwego organu ścigania lub właściwego organu sądowego;

[1] Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

d) „krajowa jednostka akredytująca" oznacza jedyną w danym państwie członkowskim jednostkę udzielającą akredytacji na podstawie upoważnienia udzielonego jej przez to państwo zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008;

e) „profil DNA" oznacza kod literowy lub numeryczny reprezentujący charakterystyczne cechy identyfikacyjne niekodującej części przeanalizowanej próbki ludzkiego DNA, tj. szczególną strukturę molekularną w różnych loci DNA;

f) „dane daktyloskopijne" oznaczają obrazy odbitek linii papilarnych palców, obrazy śladów linii papilarnych palców, odbitek dłoni, śladów dłoni oraz wzory takich obrazów (zakodowane minucje).

Artykuł 4

Akredytacja

Państwa członkowskie zapewniają, aby ich dostawcy usług kryminalistycznych przeprowadzający czynności laboratoryjne byli akredytowani przez krajową jednostkę akredytującą na zgodność z EN ISO/IEC 17025.

Artykuł 5

Uznawanie wyników

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby wyniki akredytowanych dostawców usług kryminalistycznych przeprowadzających czynności laboratoryjne w innych państwach członkowskich były uznawane przez jego organy odpowiedzialne za zapobieganie, wykrywanie oraz ściganie przestępstw za równie wiarygodne jak wyniki dostarczone przez krajowych dostawców usług kryminalistycznych prowadzących czynności laboratoryjne akredytowane zgodnie z EN ISO/IEC 17025.

2. Niniejsza decyzja ramowa nie ma wpływu na przepisy krajowe dotyczące sądowej oceny dowodów.

Artykuł 6

Koszty

1. Każde państwo członkowskie ponosi wszelkie publiczne koszty wynikające z niniejszej decyzji ramowej zgodnie z przepisami krajowymi.

2. Komisja przeanalizuje sposoby udzielania wsparcia finansowego ze środków budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rzecz krajowych i międzynarodowych projektów, których celem jest przyczynienie się do wprowadzenia w życie niniejszej decyzji ramowej między innymi w zakresie wymiany doświadczeń, rozpowszechniania know-how i badań biegłości.

Artykuł 7

Wprowadzenie w życie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zastosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej w odniesieniu do profili DNA do dnia 30 listopada 2013 r.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zastosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej w odniesieniu do danych daktyloskopijnych do dnia 30 listopada 2015 r.

3. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów transponujących do prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej najpóźniej do dnia 30 maja 2016 r.

4. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 3 oraz innych informacji dostarczonych na wniosek przez państwa członkowskie Komisja złoży Radzie do dnia 1 lipca 2018 r. sprawozdanie z wprowadzenia w życie i stosowania niniejszej decyzji ramowej.

5. Rada do końca roku 2018 oceni zakres, w jakim państwa członkowskie zastosowały się do niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

V

(Akty przyjęte od dnia 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu EURATOM)

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA JEST OBOWIĄZKOWA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1198/2009

z dnia 8 grudnia 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ([2]), w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 grudnia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2009 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jean-Luc DEMARTY
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich (1)	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AL	29,4
	MA	43,4
	TN	81,6
	TR	64,5
	ZZ	54,7
0707 00 05	MA	52,9
	TR	78,4
	ZZ	65,7
0709 90 70	MA	43,6
	TR	118,8
	ZZ	81,2
0805 10 20	AR	70,4
	MA	53,2
	TR	52,2
	ZA	60,0
	ZZ	59,0
0805 20 10	MA	66,7
	ZZ	66,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	132,8
	HR	55,1
	IL	68,7
	TR	77,7
	ZZ	83,6
0805 50 10	TR	69,5
	ZZ	69,5
0808 10 80	AU	161,8
	CA	65,1
	CN	77,8
	MK	24,5
	US	92,3
	ZA	106,2
	ZZ	88,0
0808 20 50	CN	69,2
	US	223,0
	ZZ	146,1

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1199/2009

z dnia 8 grudnia 2009 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1159/2009 ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2009 r.

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ([2]), w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2009 r. zostały ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1159/2009 ([3]).

(2) Ponieważ obliczona średnia należności celnych przywozowych różni się o 5 EUR/t od ustalonej należności, należy wprowadzić odpowiednią korektę należności celnych przywozowych ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 1159/2009.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1159/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 1159/2009 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 9 grudnia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2009 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego
Jean-Luc DEMARTY
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125.
([3]) Dz.U. L 314 z 1.12.2009, s. 3.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 9 grudnia 2009 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa [1] (EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	8,78
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	37,85
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	17,53
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu [2]	17,53
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	37,85

[1] W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

— 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,

— 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

[2] Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

30.11.2009-7.12.2009

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)

	Pszenica zwyczajna (1)	Kukurydza	Pszenica twarda wysokiej jakości	Pszenica twarda średniej jakości (2)	Pszenica twarda niskiej jakości (3)	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	152,42	103,68	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	131,77	121,77	101,77	75,75
Premia za Zatokę	—	14,49	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	13,89	—	—	—	—	—

(1) Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).
(2) Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).
(3) Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam:	22,85 EUR/t
Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam:	46,48 EUR/t

DECYZJA RADY 2009/906/WPZiB

z dnia 8 grudnia 2009 r.

w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 43 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 19 listopada 2007 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2007/749/WPZiB w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH) [1]. To wspólne działanie przestaje obowiązywać w dniu 31 grudnia 2009 r.

(2) Struktura dowodzenia i kontroli EUPM nie powinna naruszać zobowiązań umownych szefa misji wobec Komisji w zakresie wykonania budżetu EUPM.

(3) Komórka monitorująca powinna zostać postawiona w stan gotowości do celów EUPM.

(4) EUPM będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i zaszkodzić celom wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa określonym w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Misja

1. Misja Policyjna Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH), ustanowiona na mocy wspólnego działania 2002/210/WPZiB [2], jest kontynuowana od dnia 1 stycznia 2010 r.

2. EUPM działa zgodnie z zakresem zadań misji określonym w art. 2 i realizuje kluczowe zadania określone w art. 3.

Artykuł 2

Zakres zadań misji

Jako część ogólniejszego podejścia dotyczącego praworządności w BiH i w regionie, EUPM, zachowując pozostałe uprawnienia w dziedzinie reformy policji i odpowiedzialności, przede wszystkim wspiera właściwe organy ochrony porządku publicznego BiH w ich walce z przestępczością zorganizowana i korupcją, w szczególności koncentrując się na organach ochrony porządku publicznego na szczeblu krajowym, na wzmocnieniu współdziałania policji i prokuratora oraz na współpracy regionalnej i międzynarodowej.

EUPM zapewnia doradztwo operacyjne dla Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej (SPUE), by wspierać go w jego zadaniach. Dzięki swojej pracy i swojej sieci w tym kraju EUPM dokonuje wkładu w ogólne wysiłki zmierzające do zagwarantowania, by UE była w pełni informowana o rozwoju wydarzeń w BiH.

EUPM działa zgodnie z celami ogólnymi określonymi w załączniku 11 do ogólnej umowy ramowej na rzecz pokoju w Bośni i Hercegowinie, a jej cele są wspierane przez instrumenty Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 3

Kluczowe zadania misji

Dla wypełnienia celów misji, kluczowe zadania EUPM są następujące:

1. zwiększenie zdolności operacyjnej i wspólnej zdolności organów ochrony porządku publicznego zaangażowanych w zwalczanie przestępczości zorganizowanej i korupcji;

2. systematyczne wspieranie i pomoc w planowaniu i prowadzeniu dochodzeń w ramach zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji;

3. wspieranie i promowanie rozwoju zdolności BiH w zakresie prowadzenia dochodzeń w sprawach karnych;

4. rozszerzenie współpracy policji i prokuratury;

5. wzmocnienie współpracy policji i systemu więziennictwa;

6. przyczynienie się do zapewnienia właściwego poziomu odpowiedzialności.

Artykuł 4

Struktura misji

1. EUPM ma następującą strukturę:

a) kwatera główna w Sarajewie, złożona z szefa misji oraz personelu określonego w planie operacji (OPLAN);

b) cztery biura regionalne w Sarajewie, Banja Luce, Mostarze i Tuzli;

[1] Dz.U. L 303 z 21.11.2007, s. 40.
[2] Dz.U. L 70 z 13.3.2002, s. 1.

c) wspólne kwatery z właściwymi organami ochrony porządku publicznego zaangażowanymi w zwalczanie przestępczości zorganizowanej i korupcji na szczeblu wyższego kierownictwa i na innych kluczowych szczeblach, gdy uzna się to za konieczne (Państwowa Agencja ds. Dochodzeń i Ochrony, policja graniczna, Biuro Podatków Pośrednich, Dyrekcja ds. Koordynacji Działań Policji, Biuro Prokuratora Generalnego itd.).

2. Wymienione elementy podlegają dalszym szczegółowym uzgodnieniom w OPLAN. Rada zatwierdza koncepcję operacji (CONOPS) i OPLAN.

Artykuł 5

Cywilny dowódca operacji

1. Dyrektor Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) jest cywilnym dowódcą operacji dla EUPM.

2. Cywilny dowódca operacji, pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz ogólnym zwierzchnictwem Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP), sprawuje dowództwo i kontrolę nad EUPM na poziomie strategicznym.

3. Cywilny dowódca operacji zapewnia właściwe i skuteczne wykonywanie decyzji Rady, a także decyzji KPiB, w tym przez wydawanie szefowi misji, stosownie do potrzeb, instrukcji strategicznych oraz służenie mu doradztwem i wsparciem technicznym.

4. Cały oddelegowany personel pozostaje w pełnym zakresie pod dowództwem organów krajowych danego państwa wysyłającego lub danej wysyłającej instytucji UE. Organy krajowe przekazują cywilnemu dowódcy operacji kontrolę operacyjną (OPCON) nad swoim personelem, zespołami i jednostkami.

5. Cywilny dowódca operacji ponosi całkowitą odpowiedzialność za zapewnienie należytego wywiązania się ze spoczywającego na UE obowiązku opieki.

6. Cywilny dowódca operacji i SPUE konsultują się wzajemnie stosownie do potrzeb.

Artykuł 6

Szef misji

1. Szef misji przyjmuje odpowiedzialność za EUPM oraz sprawuje nad nią dowództwo i kontrolę na poziomie teatru działań.

2. Szef misji sprawuje dowództwo i kontrolę nad personelem, zespołami i jednostkami z państw uczestniczących, zgodnie z zadaniami wyznaczonymi przez cywilnego dowódcę operacji, a także odpowiada za administrację i logistykę, w tym za majątek, zasoby oraz informacje udostępnione EUPM.

3. Szef misji wydaje całemu personelowi EUPM instrukcje służące skutecznemu prowadzeniu EUPM w teatrze działań i odpowiada za jej koordynację i bieżące zarządzanie zgodnie z instrukcjami strategicznymi cywilnego dowódcy operacji.

4. Szef misji jest odpowiedzialny za wykonanie budżetu EUPM. W tym celu szef misji podpisuje umowę z Komisją.

5. Szef misji jest odpowiedzialny za nadzór dyscyplinarny nad personelem. Działania dyscyplinarne w odniesieniu do oddelegowanego personelu są podejmowane przez odpowiedni organ krajowy lub organ UE.

6. Szef misji reprezentuje EUPM na miejscu prowadzenia operacji i dopilnowuje, by działania misji były odpowiednio widoczne.

7. Szef misji, stosownie do potrzeb, koordynuje działania z innymi podmiotami z UE w terenie. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia szef misji przyjmuje od SPUE wskazówki polityczne dotyczące sytuacji na miejscu.

Artykuł 7

Personel EUPM

1. Liczba i kwalifikacje członków personelu EUPM są zgodne z zakresem zadań misji określonym w art. 2, kluczowymi zadaniami misji określonymi w art. 3 oraz ze strukturą określoną w art. 4.

2. EUPM składa się głównie z personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie lub instytucje UE. Każde państwo członkowskie lub instytucja UE ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż mające zastosowanie diety, jak również dodatkami za trudne warunki pracy i za ponoszone ryzyko.

3. EUPM może także, w razie konieczności, zatrudniać na podstawie umów międzynarodowy personel cywilny oraz personel miejscowy, jeżeli wymagane funkcje nie są zapewnianie przez personel oddelegowany z państw członkowskich. Wyjątkowo, w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli brak odpowiednio wykwalifikowanych kandydatów z państw członkowskich, można, w razie potrzeby, zatrudniać na podstawie umów obywateli z uczestniczących państw trzecich.

4. Wszyscy członkowie personelu przestrzegają określonych dla danej misji minimalnych norm bezpieczeństwa operacyjnego oraz planu bezpieczeństwa misji wspierającego unijną politykę bezpieczeństwa w terenie. W odniesieniu do ochrony informacji niejawnych UE powierzonych personelowi w trakcie pełnienia obowiązków, personel przestrzega zasad i minimalnych norm bezpieczeństwa ustanowionych w decyzji Rady 2001/264/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie przyjęcia przepisów Rady dotyczących bezpieczeństwa (zwanej dalej „przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa") [1].

[1] Dz.U. L 101 z 11.4.2001, s. 1.

Artykuł 8

Status misji i personelu EUPM

1. Dokonuje się niezbędnych uzgodnień w sprawie dalszego obowiązywania umowy między UE a BiH z dnia 4 października 2002 r. w sprawie działań EUPM w BiH przez czas trwania misji EUPM.

2. Państwo lub instytucja UE, które oddelegowały członka personelu, są odpowiedzialne za wszelkie roszczenia związane z oddelegowaniem, wysunięte przez członka personelu lub dotyczące tego członka. Dane państwo lub instytucja UE są odpowiedzialne za podejmowanie wszelkich działań wobec oddelegowanego członka personelu.

3. Warunki zatrudnienia oraz prawa i obowiązki międzynarodowego i miejscowego personelu cywilnego są określone w umowach zawartych między szefem misji a członkami personelu.

Artykuł 9

Struktura dowodzenia

1. EUPM, jako operacja zarządzania kryzysowego, ma jednolitą strukturę dowodzenia.

2. KPiB sprawuje w ramach odpowiedzialności Rady kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad EUPM.

3. Cywilny dowódca operacji, pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym KPiB oraz ogólnym zwierzchnictwem WP, jest dowódcą EUPM na poziomie strategicznym i jako taki wydaje instrukcje szefowi misji oraz służy mu doradztwem i wsparciem technicznym.

4. Cywilny dowódca operacji składa sprawozdania Radzie za pośrednictwem WP.

5. Szef misji sprawuje dowództwo i kontrolę nad EUPM w teatrze działań i odpowiada bezpośrednio przed cywilnym dowódcą operacji.

Artykuł 10

Kontrola polityczna i kierownictwo strategiczne

1. KPiB sprawuje w ramach odpowiedzialności Rady kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad EUPM. Rada upoważnia niniejszym KPiB do podejmowania stosownych decyzji zgodnie z art. 38 akapit trzeci Traktatu. Upoważnienie to obejmuje uprawnienia do mianowania szefa misji, na wniosek WP, oraz do zmiany CONOPS i OPLAN. Uprawnienia do podejmowania decyzji w odniesieniu do celów i zakończenia EUPM nadal należą do Rady.

2. KPiB regularnie przedstawia Radzie sprawozdania.

3. KPiB otrzymuje w regularnych odstępach czasu i w razie potrzeby sprawozdania od cywilnego dowódcy operacji i od szefa misji na tematy objęte zakresem ich odpowiedzialności.

Artykuł 11

Udział państw trzecich

1. Bez uszczerbku dla autonomii decyzyjnej Unii i dla jej jednolitych ram instytucjonalnych, państwa trzecie mogą zostać zaproszone do wniesienia wkładu w EUPM, pod warunkiem ponoszenia przez nie, w stosownych przypadkach, kosztów oddelegowanego przez siebie personelu, w tym wynagrodzeń, ubezpieczeń od wszelkiego rodzaju ryzyka, diet dziennych oraz kosztów podróży do BiH i z tego kraju, oraz wnoszenia stosownego wkładu na pokrycie bieżących wydatków EUPM.

2. Państwa trzecie wnoszące wkład w EUPM mają te same prawa i obowiązki w odniesieniu do bieżącego zarządzania EUPM, co państwa członkowskie.

3. Rada upoważnia niniejszym KPiB do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów oraz do ustanowienia komitetu uczestników.

4. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umów zawieranych zgodnie z art. 37 Traktatu. WP może negocjować takie umowy. W przypadku gdy UE i państwo trzecie zawarły umowę ustanawiającą ramy udziału tego państwa trzeciego w operacjach zarządzania kryzysowego UE, postanowienia tej umowy mają zastosowanie w kontekście misji.

Artykuł 12

Uzgodnienia finansowe

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z EUPM za rok 2010 wynosi 14 100 000 EUR.

2. Wszystkimi wydatkami zarządza się zgodnie z zasadami i procedurami Wspólnoty mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Zgodnie z rozporządzeniem finansowym, szef misji może dokonywać uzgodnień technicznych z państwami członkowskimi, uczestniczącymi państwami trzecimi i innymi podmiotami międzynarodowymi dotyczących wyposażenia, usług i lokali dla EUPM. Szef misji jest odpowiedzialny za prowadzenie magazynu z używanym sprzętem, który można wykorzystywać do zaspokajania pilnych potrzeb w związku z misjami EPBiO. Obywatele uczestniczących państw trzecich oraz państwa przyjmującego są dopuszczeni do udziału w przetargach.

3. Szef misji składa szczegółowe sprawozdania Komisji, przez którą jest nadzorowany, o działaniach podjętych w ramach swojej umowy.

4. Uzgodnienia finansowe są zgodne z wymogami operacyjnymi EUPM, włącznie z wymogami dopasowania wyposażenia oraz współdziałania zespołów misji.

5. Wydatki związane z EUPM są kwalifikowalne od dnia 1 stycznia 2010 r.

Artykuł 13

Bezpieczeństwo

1. Cywilny dowódca operacji kieruje planowaniem przez szefa misji środków bezpieczeństwa dla EUPM i zapewnia ich właściwe i skuteczne wykonywanie zgodnie z art. 5 i 9 oraz w koordynacji z Biurem ds. Bezpieczeństwa Sekretariatu Generalnego Rady.

2. Szef misji jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo EUPM i za zapewnienie przestrzegania minimalnych wymogów bezpieczeństwa mających zastosowanie do EUPM, zgodnie z polityką UE dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium UE w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V Traktatu, jak również z jej instrumentami wspierającymi.

3. Szef misji jest wspierany przez wyższego funkcjonariusza ds. bezpieczeństwa misji (SMSO), który podlega szefowi misji i pozostaje również w ścisłych stosunkach służbowych z Biurem ds. Bezpieczeństwa Sekretariatu Generalnego Rady.

4. Szef misji wyznacza terenowych funkcjonariuszy ds. bezpieczeństwa w czterech biurach regionalnych; działając pod zwierzchnictwem SMSO, są oni odpowiedzialni za bieżące zarządzanie wszystkimi aspektami bezpieczeństwa poszczególnych elementów EUPM.

5. Przed objęciem swoich funkcji personel EUPM uczestniczy w obowiązkowym szkoleniu w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z OPLAN. Personel przechodzi również regularne szkolenia uaktualniające na miejscu działań organizowane przez SMSO.

Artykuł 14

Koordynacja

1. Nie naruszając struktury dowodzenia, szef misji ściśle koordynuje swoje działania z delegaturą UE w BiH, aby zapewnić spójność działań UE wspierających BiH.

2. Szef misji ściśle koordynuje swoje działania z szefami misji UE w BiH.

3. Szef misji współpracuje z innymi podmiotami międzynarodowymi obecnymi w tym kraju, w szczególności z OBWE, Radą Europy i międzynarodowym programem wspomagania szkoleń z zakresu dochodzeń karnych (ICITAP).

Artykuł 15

Udostępnianie informacji niejawnych

1. WP jest upoważniony do udostępniania państwom trzecim, które przyłączą się do niniejszej decyzji, w stosownych przypadkach i zgodnie z wymogami EUPM, informacji i dokumentów niejawnych UE powstałych do celów EUPM, objętych klauzulą tajności do poziomu „RESTREINT UE", zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa.

2. W przypadku szczególnej i natychmiastowej potrzeby operacyjnej WP jest również upoważniony do udostępnienia państwu przyjmującemu wszelkich informacji i dokumentów niejawnych UE powstałych do celów EUPM, objętych klauzulą tajności do poziomu „RESTREINT UE", zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa. We wszystkich innych przypadkach takie informacje i dokumenty są udostępniane państwu przyjmującemu zgodnie z właściwymi procedurami współpracy między państwem przyjmującym a UE.

3. WP jest upoważniony do udostępnienia państwom trzecim, które przyłączą się do niniejszej decyzji, wszelkich dokumentów jawnych UE związanych z treścią obrad Rady dotyczących EUPM i objętych tajemnicą służbową na podstawie art. 6 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady [1].

Artykuł 16

Przegląd

Sześciomiesięczny okres przeglądu, zgodnie z kryteriami oceny przedstawionymi w CONOPS i OPLAN, umożliwia wprowadzenie, w razie konieczności, zmian do działalności EUPM.

Artykuł 17

Komórka monitorująca

Do celów EUPM zostaje postawiona w stan gotowości komórka monitorująca.

Artykuł 18

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Obowiązuje ona od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. O budżecie na rok 2011 Rada postanowi oddzielnie.

[1] Decyzja Rady 2006/683/WE, Euratom z dnia 15 września 2006 r. w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady (Dz.U. L 285 z 16.10.2006, s. 47).

Artykuł 19

Publikacja

1. Niniejsza decyzja zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Decyzje KPiB w sprawie mianowania szefa misji na podstawie art. 10 ust. 1 również zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady
C. BILDT
Przewodniczący

DECYZJA RADY 2009/907/WPZiB

z dnia 8 grudnia 2009 r.

zmieniająca wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 43 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 10 listopada 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii [1].

(2) Z doświadczeń z pierwszego roku funkcjonowania operacji wynika, że konieczne są zmiany we wspólnym działaniu 2008/851/WPZiB, by siły morskie Unii Europejskiej mogły przyczyniać się do monitorowania rybołówstwa u wybrzeży Somalii.

(3) Akty piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii nadal stanowią zagrożenie dla statków pływających na tym obszarze, w szczególności dla dostaw żywności dla Somalijczyków w ramach Światowego Programu Żywnościowego.

(4) Z tego względu należy przedłużyć funkcjonowanie operacji na kolejny rok.

(5) Dnia 30 listopada 2009 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1897(2009).

(6) Wspólne działanie 2008/851/WPZiB powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

We wspólnym działaniu 2008/851/WPZiB wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

a) w art. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Ponadto Atalanta pomaga monitorować rybołówstwo u wybrzeży Somalii.";

b) art. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) nawiązuje kontakty i współpracuje z organizacjami i podmiotami, a także z państwami działającymi w regionie na rzecz walki z aktami piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii, w szczególności z siłami morskimi »wielonarodowe oddziały specjalne 150« działającymi w ramach operacji »Trwała Wolność«;

g) po osiągnięciu wystarczających postępów na lądzie w zakresie budowania zdolności morskich, w tym środków bezpieczeństwa wymiany informacji, pomaga władzom somalijskim, udostępniając dane dotyczące rybołówstwa zebrane podczas prowadzenia operacji.";

c) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Operacja wojskowa UE zostaje zakończona dnia 12 grudnia 2010 r.".

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady
C. BILDT
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA NIE JEST OBOWIĄZKOWA

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2009 r.

ustanawiająca środki wykonawcze do decyzji Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady oraz dotycząca przewodnictwa w organach przygotowawczych Rady

(2009/908/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 16 ust. 9,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 236 lit. b),

uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 1 grudnia 2009 r. w sprawie sprawowania prezydencji Rady [1], w szczególności jej art. 2 akapit 3 oraz art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należy ustanowić środki wykonawcze do decyzji Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady (zwanej dalej „decyzją Rady Europejskiej").

(2) Te środki wykonawcze obejmują ustalenie porządku, w którym uprzednio ustalone grupy trzech państw członkowskich sprawują kolejno prezydencję w następujących po sobie osiemnastomiesięcznych okresach, z uwzględnieniem faktu, że od dnia 1 stycznia 2007 r. – zgodnie z regulaminem wewnętrznym Rady – istnieje system osiemnastomiesięcznych programów Rady uzgodnionych przez trzy prezydencje sprawujące urząd w przedmiotowym okresie.

(3) Zgodnie z art. 1 decyzji Rady Europejskiej skład grup musi uwzględniać różnorodność państw członkowskich oraz równowagę geograficzną w ramach Unii.

(4) Artykuł 1 ust. 2 decyzji Rady Europejskiej określa podział obowiązków pomiędzy państwa członkowskie wchodzące w skład poszczególnych grup. W obu przypadkach przewidzianych w art. 2 ust. 1 niniejszej decyzji państwa członkowskie wchodzące w skład poszczególnych grup określą za wspólnym porozumieniem praktyczne ustalenia dotyczące ich współpracy.

(5) Wspomniane środki wykonawcze powinny ponadto zawierać przepisy szczególne dotyczące przewodniczenia organom przygotowawczym Rady do Spraw Zagranicznych, jak przewiduje art. 2 akapit 3 decyzji Rady Europejskiej.

(6) Większości tych organów przygotowawczych powinien przewodniczyć przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „Wysokim Przedstawicielem"), podczas gdy pozostałym powinna nadal przewodniczyć sześciomiesięczna prezydencja. Gdy przewodniczącym takich organów jest przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela można stosować okres przejściowy.

(7) Jak przewiduje art. 2 akapit 3 decyzji Rady Europejskiej, w niniejszej decyzji należy także wymienić organy przygotowawcze, w których przewodnictwo nie jest sprawowane przez sześciomiesięczną prezydencję.

(8) Przewodnictwo w organach przygotowawczych niewymienionych w niniejszej decyzji będzie sprawowane zgodnie z art. 2 decyzji Rady Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Porządek, w jakim państwa członkowskie sprawują prezydencję Rady począwszy od dnia 1 stycznia 2007 r., jest określony w decyzji Rady z dnia 1 stycznia 2007 r. w sprawie porządku sprawowania prezydencji w Radzie [2].

[1] Dz.U. L 315 z 2.12.2009, s. 50.

[2] Dz.U. L 1 z 4.1.2007, s. 11.

Podział tego porządku prezydencji na grupy trzech państw członkowskich – zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji Rady Europejskiej – jest określony w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Każdy członek grupy, o której mowa w art. 1 akapit drugi, kolejno, przez okres sześciu miesięcy, sprawuje prezydencję wszystkich składów Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych. Pozostali członkowie grupy wspierają prezydencję we wszystkich jej obowiązkach na podstawie osiemnastomiesięcznego programu Rady.

2. Członkowie grupy, o której mowa w art. 1, mogą przyjąć inne ustalenia między sobą.

3. W obu przypadkach przewidzianych w ust. 1 i 2 państwa członkowskie wchodzące w skład poszczególnych grup określają za wspólnym porozumieniem praktyczne ustalenia dotyczące ich współpracy.

Artykuł 3

Porządek, w jakim państwa członkowskie będą sprawować prezydencję Rady począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. ustalany jest przez Radę przed dniem 1 lipca 2017 r.

Artykuł 4

Przewodnictwo w organach przygotowawczych Rady do Spraw Zagranicznych sprawowane jest zgodnie z zasadami określonymi w załączniku II.

Artykuł 5

Organy przygotowawcze Rady wymienione w załączniku III mają stałych przewodniczących – zgodnie z tym załącznikiem.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono Brukseli dnia 1 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Niemcy	styczeń–czerwiec	2007
Portugalia	lipiec–grudzień	2007
Słowenia	styczeń–czerwiec	2008
Francja	lipiec–grudzień	2008
Republika Czeska	styczeń–czerwiec	2009
Szwecja	lipiec–grudzień	2009
Hiszpania	styczeń–czerwiec	2010
Belgia	lipiec–grudzień	2010
Węgry	styczeń–czerwiec	2011
Polska	lipiec–grudzień	2011
Dania	styczeń–czerwiec	2012
Cypr	lipiec–grudzień	2012
Irlandia	styczeń–czerwiec	2013
Litwa	lipiec–grudzień	2013
Grecja	styczeń–czerwiec	2014
Włochy	lipiec–grudzień	2014
Łotwa	styczeń–czerwiec	2015
Luksemburg	lipiec–grudzień	2015
Niderlandy	styczeń–czerwiec	2016
Słowacja	lipiec–grudzień	2016
Malta	styczeń–czerwiec	2017
Zjednoczone Królestwo	lipiec–grudzień	2017
Estonia	styczeń–czerwiec	2018
Bułgaria	lipiec–grudzień	2018
Austria	styczeń–czerwiec	2019
Rumunia	lipiec–grudzień	2019
Finlandia	styczeń–czerwiec	2020

ZAŁĄCZNIK II

PRZEWODNICTWO W ORGANACH PRZYGOTOWAWCZYCH RADY DO SPRAW ZAGRANICZNYCH [1]

Przewodnictwo w organach przygotowawczych Rady do Spraw Zagranicznych, o których mowa w kategoriach 1 do 4 w poniższej tabeli, jest zorganizowane w następujący sposób:

1) Kategoria 1 (organy przygotowawcze w obszarze handlu i rozwoju):

Organom przygotowawczym przewodniczy sześciomiesięczna prezydencja.

2) Kategoria 2 (organy przygotowawcze wg klucza geograficznego)

Organom przygotowawczym przewodniczy przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela.

3) Kategoria 3 (organy przygotowawcze wg klucza horyzontalnego, głównie WPZiB)

Organom przygotowawczym przewodniczy przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela, z wyjątkiem następujących organów przygotowawczych, którym przewodniczy sześciomiesięczna prezydencja:

— Grupa Robocza Radców ds. Stosunków Zewnętrznych (RELEX),

— Grupa Robocza ds. Terroryzmu (aspekty międzynarodowe) (COTER),

— Grupa Robocza ds. Zastosowania Szczególnych Środków w celu Zwalczania Terroryzmu (COCOP),

— Grupa Robocza ds. Konsularnych (COCON),

— Grupa Robocza ds. Międzynarodowego Prawa Publicznego (COJUR), oraz

— Grupa Robocza ds. Prawa Morza (COMAR).

4) Kategoria 4 (organy przygotowawcze związane z WPBiO)

Organom przygotowawczym związanym z WPBiO przewodniczy przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela [2].

Wysoki Przedstawiciel i sześciomiesięczna prezydencja prowadzą ścisłą współpracę w celu zapewnienia spójności działań wszystkich organów przygotowawczych Rady do Spraw Zagranicznych.

W przypadku kategorii 3 i 4 sześciomiesięczna prezydencja nadal przewodniczy organom przygotowawczym w okresie przejściowym trwającym do sześciu miesięcy od przyjęcia decyzji Rady w sprawie organizacji i funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ). W przypadku kategorii 2 ten okres przejściowy wynosi do 12 miesięcy.

Sposoby mianowania przewodniczących

W sytuacji gdy decyzja Rady Europejskiej lub niniejsza decyzja określa, że danemu organowi przygotowawczemu (Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa i odpowiednie grupy robocze) przewodniczy przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela, za mianowanie przewodniczącego odpowiedzialny jest Wysoki Przedstawiciel. Podstawą mianowań są kompetencje, z zapewnieniem odpowiedniej równowagi geograficznej i przejrzystości. Wysoki Przedstawiciel zapewnia, by osoba którą zamierza mianować przewodniczącym, cieszyła się zaufaniem państw członkowskich. Jeśli osoba ta nie jest jeszcze członkiem ESDZ, zostaje nim – zgodnie z procedurami rekrutacyjnymi ESDZ – przynajmniej na okres mianowania. W ramach sprawozdania dotyczącego sytuacji ESDZ przewidzianego na 2012 rok sporządza się ocenę funkcjonowania tego ustalenia.

[1] Po dniu 1 grudnia 2009 r. należy przeprowadzić sprawny przegląd zakresu działania i organizacji struktur roboczych w obszarze spraw zagranicznych, szczególnie jeśli chodzi o obszar rozwoju. Ustalenia dotyczące przewodnictwa w grupach roboczych, które objęto przeglądem, należy w razie potrzeby dostosować zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w niniejszym załączniku.

[2] Komitet Wojskowy (EUMC) i Grupa Robocza ds. Komitetu Wojskowego (EUMCWG) mają nadal wybieranego przewodniczącego, jak wskazano w załączniku III – zgodnie ze stanem sprzed wejścia w życie niniejszej decyzji.

1. Organy przygotowawcze w obszarach handlu i rozwoju	Komitet Art. 207
	Grupa Robocza ds. Krajów AKP
	Grupa Robocza ds. Współpracy Rozwojowej (DEVGEN)
	Grupa Robocza ds. EFTA
	Grupa Robocza ds. Towarów Podwójnego Zastosowania
	Grupa Robocza ds. Handlowych
	Grupa Robocza ds. Grup Towarowych
	Grupa Robocza ds. Ogólnego Systemu Preferencji Taryfowych
	Grupa Robocza ds. Przygotowywania Międzynarodowych Konferencji na temat Rozwoju / dot. konwencji UNCCD w sprawie pustynnienia / Konferencji NZ ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD)
	Grupa Robocza ds. Pomocy Humanitarnej i Pomocy Żywnościowej
	Grupa ds. Kredytów Eksportowych
2. Organy przygotowawcze wg klucza geograficznego	Grupa Robocza ds. Maszreku i Maghrebu (COMAG /MaMa)
	Grupa Robocza ds. Europy Wschodniej i Azji Środkowej (COEST)
	Grupa Robocza ds. Regionu Bałkanów Zachodnich (COWEB)
	Grupa Robocza ds. Bliskiego Wschodu i Zatoki Perskiej (COMEM /MOG)
	Grupa Robocza ds. Azji i Oceanii (COASI)
	Grupa Robocza ds. Ameryki Łacińskiej (COLAT)
	Grupa Robocza ds. Stosunków Transatlantyckich (COTRA)
	Grupa Robocza ds. Afryki (COAFR)
3. Organy przygotowawcze wg klucza horyzontalnego (głównie WPZiB)	Grupa Robocza Radców ds. Stosunków Zewnętrznych (RELEX)
	Grupa Nicolaidis
	Grupa Robocza ds. Powszechnego Rozbrojenia i Kontroli Zbrojeń (CODUN)
	Grupa Robocza ds. Nieproliferacji (CONOP)
	Grupa Robocza ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej (COARM)
	Grupa Robocza ds. Praw Człowieka (COHOM)
	Grupa Robocza ds. Terroryzmu (aspekty międzynarodowe) (COTER) [1]
	Grupa Robocza ds. Zastosowania Szczególnych Środków w celu Zwalczania Terroryzmu (COCOP) [1]
	Grupa Robocza ds. OBWE i Rady Europy (COSCE)
	Grupa Robocza ds. NZ (CONUN)
	grupa robocza ad hoc ds. procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie (COMEP)
	Grupa Robocza ds. Międzynarodowego Prawa Publicznego (COJUR, COJUR-ICC)
	Grupa Robocza ds. Prawa Morza (COMAR)
	Grupa Robocza ds. Konsularnych (COCON)
	Grupa Robocza ds. Administracji i Protokołu WPZiB (COADM)

4. Organy przygotowawcze związane z WPBiO	Komitet Wojskowy (EUMC)
	Grupa Robocza Komitetu Wojskowego (EUMCWG)
	Grupa Robocza ds. Polityczno-Wojskowych (PMG)
	Komitet ds. Aspektów Cywilnych Zarządzania Kryzysowego (CIVCOM)
	Grupa Robocza ds. Europejskiej Polityki Zbrojeń

([1]) Kwestia Grupy Roboczej ds. Terroryzmu (aspekty międzynarodowe) (COTER) i Grupy Roboczej ds. Zastosowania Szczególnych Środków w celu Zwalczania Terroryzmu (COCOP) zostanie również poruszona w ramach dyskusji na temat struktur roboczych WSiSW.

ZAŁĄCZNIK III

PRZEWODNICZĄCY ORGANÓW PRZYGOTOWAWCZYCH RADY MAJĄCYCH STAŁEGO PRZEWODNICZĄCEGO

Wybrani przewodniczący

Komitet Ekonomiczno-Finansowy

Komitet Zatrudnienia

Komitet Ochrony Socjalnej

Komitet Wojskowy ([1])

Komitet Polityki Gospodarczej

Komitet ds. Usług Finansowych

Grupa Robocza Komitetu Wojskowego Unii Europejskiej ([1])

Grupa ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej)

Pod przewodnictwem Sekretariatu Generalnego Rady

Komitet ds. Bezpieczeństwa

Grupa Robocza ds. Informacji

Grupa Robocza ds. Przetwarzania Danych Prawnych

Grupa Robocza ds. Łączności Elektronicznej

Grupa Robocza ds. Ujednolicenia Prawodawstwa

Grupa Robocza Prawników Lingwistów

Grupa Robocza ds. Nowych Budynków

([1]) Zob. również załącznik II.

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2009 r.

ustanawiająca warunki zatrudnienia Przewodniczącego Rady Europejskiej

(2009/909/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 243,

uwzględniając rozporządzenie nr 422/67/EWG, nr 5/67/Euratom Rady z dnia 25 lipca 1967 r. określające uposażenie przewodniczącego i członków Komisji oraz prezesa, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot, prezesa, członków i sekretarza Sądu Pierwszej Instancji oraz prezesa, członków i sekretarza Sądu Służby Cywilnej Unii Europejskiej [1],

a także, mając na uwadze, co następuje:

(1) Traktat z Lizbony przekształca Radę Europejską w instytucję Unii Europejskiej i ustanawia urząd Przewodniczącego Rady Europejskiej, którego mandat, trwający dwa i pół roku, jest jednokrotnie odnawialny.

(2) Należy ustanowić warunki zatrudnienia Przewodniczącego Rady Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Przepisy rozporządzenia nr 422/67/EWG, nr 5/67/Euratom Rady z dnia 25 lipca 1967 r. mające zastosowanie do Przewodniczącego Komisji stosuje się analogicznie do Przewodniczącego Rady Europejskiej.

2. Podstawowe miesięczne wynagrodzenie Przewodniczącego Rady Europejskiej jest równe kwocie stanowiącej 138 % podstawowego wynagrodzenia urzędnika Unii Europejskiej w grupie zaszeregowania 16, stopniu trzecim.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady notyfikuje niniejszą decyzję Przewodniczącemu Rady Europejskiej.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 187 z 8.8.1967, s. 1.

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2009 r.

ustanawiająca warunki zatrudnienia Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa

(2009/910/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 243,

uwzględniając rozporządzenie nr 422/67/EWG, nr 5/67/Euratom Rady z dnia 25 lipca 1967 r. określające uposażenie przewodniczącego i członków Komisji oraz prezesa, sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot, prezesa, członków i sekretarza Sądu Pierwszej Instancji oraz prezesa, członków i sekretarza Sądu Służby Cywilnej Unii Europejskiej [1],

a także, mając na uwadze, co następuje:

(1) Traktat z Lizbony ustanawia urząd Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, który, zgodnie z art. 18 Traktatu o Unii Europejskiej, prowadzi wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa Unii, przewodniczy Radzie do Spraw Zagranicznych i jest jednym z wiceprzewodniczących Komisji.

(2) Należy ustanowić warunki zatrudnienia Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Przepisy rozporządzenia nr 422/67/EWG, nr 5/67/Euratom Rady z dnia 25 lipca 1967 r. mające zastosowanie do członków Komisji, w tym przepisy mające zastosowanie do wiceprzewodniczących Komisji, stosuje się analogicznie do Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 422/67/EWG, nr 5/67/Euratom Rady z dnia 25 lipca 1967 r., podstawowe miesięczne wynagrodzenie Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa jest równe kwocie stanowiącej 130 % podstawowego wynagrodzenia urzędnika Unii Europejskiej w grupie zaszeregowania 16, stopniu trzecim.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady notyfikuje niniejszą decyzję Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 187 z 8.8.1967, s. 1.

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2009 r.

w sprawie mianowania Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej

(2009/911/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 240 ust. 2 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze fakt, że należy mianować Sekretarza Generalnego Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pierre de BOISSIEU zostaje niniejszym mianowany na stanowisko Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej na okres od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia następującego po dniu posiedzenia Rady Europejskiej z czerwca 2011 r.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady notyfikuje niniejszą decyzję Pierre'owi de BOISSIEU.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 1 grudnia 2009 r.

ustanawiająca warunki zatrudnienia Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej

(2009/912/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 243,

a także, mając na uwadze fakt, że należy ustanowić warunki zatrudnienia Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej otrzymuje podstawowe wynagrodzenie równe kwocie podstawowego wynagrodzenie urzędnika Unii Europejskiej w grupie zaszeregowania 16, stopniu trzecim pomnożonej przez 100 %. Otrzymuje dodatki rodzinne i inne dodatki przewidziane w regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej [1].

Jest również uprawniony do korzystania z zasad dotyczących zwrotu kosztów i zabezpieczenia społecznego określonych analogicznie do zasad przewidzianych w regulaminie pracowniczym i analogicznie ma do niego zastosowanie art. 17 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

Artykuł 2

Do wynagrodzenia, o którym mowa w art. 1 akapit pierwszy, stosuje się współczynniki korygujące określone przez Radę zgodnie z art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej dla urzędników zatrudnionych w Belgii.

Artykuł 3

Sekretarzowi Generalnemu Rady Unii Europejskiej przysługuje dodatek mieszkaniowy określony zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 2290/77 z dnia 18 października 1977 r. określającego uposażenie członków Trybunału Obrachunkowego [2] oraz świadczenia emerytalno-rentowe i dodatek przejściowy w przypadku zakończenia sprawowania funkcji, określone analogicznie do świadczeń i dodatków przewidzianych w wyżej wymienionym rozporządzeniu.

Artykuł 4

Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich [3] ma zastosowanie do Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Artykuł 5

O ile niniejsza decyzja nie stanowi inaczej, art. 11–14 i art. 17 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz wszystkie stosowne przepisy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 52 tego regulaminu, mają zastosowanie do Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 grudnia 2009 r.

Przewodniczący Rady notyfikuje ją Sekretarzowi Generalnemu Rady Unii Europejskiej.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

---

[1] Rozporządzenie (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

[2] Dz.U. L 268 z 20.10.1977, s. 1.

[3] Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 8.

DECYZJA PODJĘTA ZA WSPÓLNYM POROZUMIENIEM PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 7 grudnia 2009 r.

w sprawie umiejscowienia siedziby Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

(2009/913/UE)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

uwzględniając art. 341 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzję o powołaniu Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki podjęto rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającym Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki [1].

(2) Należy zadecydować o lokalizacji siedziby przedmiotowej agencji,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ma siedzibę w Lublanie.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja, która zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady

M. OLOFSSON

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 1.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Komisji 2009/442/WE z dnia 5 czerwca 2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania i sprawozdawczości

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 148 z dnia 11 czerwca 2009 r.)

Druga strona okładki, na końcu tytułu decyzji Komisji 2009/442/WE skreśla się odnośnik do przypisu „([1])".

Strona 18, skreśla się podtytuł „(Tekst mający znaczenie dla EOG)".

Sprostowanie do decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 257 z dnia 30 września 2009 r.)

Strona 37, załącznik, tabela „Pozycja budżetu 6 7 1 1", kolumna „Środek":

zamiast: „Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW Oś 2 (2000–2006, środki obszarowe)",

powinno być: „Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW Oś 2 (2007 DE06RPO 019)".

2009/909/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. ustanawiająca warunki zatrudnienia Przewodniczącego Rady Europejskiej** 35

2009/910/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. ustanawiająca warunki zatrudnienia Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa** 36

2009/911/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. w sprawie mianowania Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej** 37

2009/912/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. ustanawiająca warunki zatrudnienia Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej** 38

2009/913/UE:

★ **Decyzja podjęta za wspólnym porozumieniem przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie umiejscowienia siedziby Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki** 39

Sprostowania

★ **Sprostowanie do decyzji Komisji 2009/442/WE z dnia 5 czerwca 2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania i sprawozdawczości** (Dz.U. L 148 z 11.6.2009) 40

★ **Sprostowanie do decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)** (Dz.U. L 257 z 30.9.2009) 40

PL

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
od 33 do 64 stron: 12 EUR
powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL